Biuletyn Europejski nr 10 (105)/2022*

Spis treści

Informacje **2**

Nowe akty prawne Unii Europejskiej **5**

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej **5**

Cudzoziemcy 5

Edukacja 8

Ochrona danych osobowych 9

Podatki 11

Swoboda świadczenia usług 18

Transport 19

Zabezpieczenie społeczne 22

Zamówienia publiczne 24

Zasady ogólne 25

Zdrowie 26

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka **27**

* Biuletyn opracowywany przez Wydział Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/biuletyn-europejski.php.

Informacje

▪ 1 października KE zaleca krajom Unii Europejskiej ostrożność w przyznawaniu wiz uciekającym Rosjanom. - Kraje członkowskie muszą bardzo dogłębnie i rygorystycznie przeprowadzić ocenę pod kątem bezpieczeństwa - mówiła w piątek komisarz ds. wewnętrznych Ylva Johansson.

▪ 6 października 2022 r. Europejski Trybunał Praw Człowieka wydał wyrok w sprawie *Juszczyszyn przeciwko Polsce* (skarga nr 35599/20), w którym stwierdził naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności dotyczącą kwestii zawieszenia w czynnościach służbowych sędziego sądu rejonowego przez Izbę Dyscyplinarną za wydanie orzeczenia sądowego. W orzeczeniu tym Europejski Trybunał Praw Człowieka w sposób precedensowy powołał się na art. 18 Konwencji, czyli nadużywanie praw przez państwo (zob. s. 27).

▪ 7 października 2022 r. Norweski Komitet Noblowski ogłosił Laureatów Pokojowej Nagrody Nobla. W tym roku zostali nimi: białoruski opozycjonista Aleś Bialacki, rosyjska organizacja Memoriał i ukraińskie Centrum Wolności Obywatelskich. Laureaci są przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego w swoich ojczyznach, przez wiele lat wspierali prawo do krytyki władzy i ochronę fundamentalnych praw obywateli.

▪ 12 października 2022 r. Komisja Europejska zaproponowała, aby Bośnia i Hercegowina otrzymała status kandydata do Unii Europejskiej. Zwrócono uwagę, że w państwie tym wzmacnia się demokracja, funkcjonowanie instytucji państwowych oraz walka z korupcją i przestępczością zorganizowaną. Jak zapowiedziano, Komisja Europejska zamierza też wspierać integrację Bałkanów Zachodnich jako całości.

▪ 13 października 2022 r. TSUE wydał wyrok w sprawie C-344/20 *S.C.R.L.* dotyczący stroju o wydźwięku religijnym. W ocenie Trybunału religię i przekonania należy traktować jako jedną i tę samą przyczynę dyskryminacji. Inne rozwiązanie naruszałoby ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy przewidziane w prawie Unii, a konkretnie przepisy dyrektywy 2000/78. Trybunał uznał, że wewnętrzny regulamin przedsiębiorstwa,

zakazujący noszenia widocznych symboli religijnych, światopoglądowych lub duchowych, nie stanowi przejawu dyskryminacji bezpośredniej, jeśli jest stosowany w sposób ogólny i bez rozróżnienia wobec ogółu pracowników (zob. s. 25).

▪ 13 października 2022 r. Prezydent Andrzej Duda powołał Szymona Szynkowskiego vel Sęka na urząd ministra do spraw Unii Europejskiej.

▪ 15 października 2022 r. na zorganizowanym w Berlinie kongresie przywódców oraz delegatów partii socjaldemokratycznych (SPE) z całej Europy Kanclerz Niemiec Olaf Scholz poparł kurs Komisji Europejskiej w sprawie respektowania praworządności w UE. Opowiedział się też za znacznym rozszerzeniem Unii.

▪ 17 października 2022 r. na spotkaniu w Luksemburgu ministrowie spraw zagranicznych państw UE zgodzili się na utworzenie unijnej misji szkoleniowej dla ukraińskich żołnierzy. Misja ma się rozpocząć w listopadzie br. Węgry jako jedyne nie poparły inicjatywy utworzenia misji szkoleniowej dla ukraińskich żołnierzy. W programie, ze względu na swoją polityką neutralności wojskowej, nie weźmie udziału Austria.

▪ 18 października 2022 r. na spotkaniu ministrów do spraw europejskich minister Szymon Szynkowski vel Sęk przedstawił wstępne negatywne stanowisko Polski dotyczące projektu unijnej ordynacji wyborczej do Parlamentu Europejskiego (projekt rozporządzenia Rady). Projekt ma na celu ujednolicenie procesu wyborczego w 27 państwach członkowskich UE. Rząd sprzeciwia się, w szczególności, tworzeniu list transnarodowych dla jednego europejskiego okręgu, nie zgadza się także na przyznanie prawa do głosowania w wyborach do PE każdemu obywatelowi Unii w wieku od 16 lat oraz biernego prawa wyborczego od 18. roku życia (byłoby to bowiem niezgodne z Konstytucją RP), a ponadto z propozycją stałej daty wyborów – 9 maja ostatniego roku kadencji PE, co stanowiłoby odejście od zwyczajowego dnia wyborów (w większości krajów UE to niedziela lub sobota) i mogło wpłynąć na frekwencję (*vide*: https://www.consilium.europa.eu/pl/meetings/gac/2022/10/18/).

▪ 18 października 2022 r. Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej poinformowało, że Komisja Europejska wypłaciła pierwszą zaliczkę w wysokości 5,5 mln euro na Program Pomoc Techniczna. Jak podano, Komisja Europejska potwierdziła spełnienie przez

Polskę 13 warunków, a w zakresie pozostałych siedmiu toczy się dialog techniczny ze stroną polską. Pozostałe programy krajowe i regionalne z polityki spójności będą przyjęte do końca 2022 r.

▪ 19 października 2022 r. Trybunał Konstytucyjny rozpoznawał wniosek Prokuratora Generalnego o zbadanie, czy nałożenie okresowej kary finansowej lub ryczałtu za niezastosowanie się do orzeczonego środka tymczasowego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej – na polski rząd, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej – jest zgodne z Konstytucją (K 8/21). Trybunał do 14 grudnia br. odroczył rozpatrywanie tego wniosku.

▪ W dniach 20–21 października 2022 r. w Brukseli odbył się szczyt Unii Europejskiej. Unijni przywódcy dyskutowali na temat możliwości rozszerzenia sankcji wobec Rosji i Białorusi w związku z wojną na Ukrainie oraz wsparcia dla Kijowa. Unia zamierza przekazać Ukrainie 18 miliardów euro w 2023 r. na najpilniejsze potrzeby.

▪ 25 października 2022 r. na Zamku Królewskim w Warszawie odbyło się uroczyste spotkanie z okazji 100. rocznicy utworzenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego. W uroczystości udział wzięli: Prezydent RP, przedstawiciele władz państwowych, sędziowie i pracownicy Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz goście zagraniczni. Do Polski przybyły delegacje z Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, najwyższych sądów administracyjnych oraz rad stanu państw członkowskich UE oraz Ukrainy, w tym wiceprezesi Stowarzyszenia ACA-Europe: Prezes NSA Finlandii Kari Kuusiniemi i prof. Andreas Korbmacher oraz Sekretarz Generalna Międzynarodowego Stowarzyszenia Najwyższych Sądów Administracyjnych (IASAJ) Martine de Boisdeffre. W imieniu delegacji zagranicznych okolicznościowe przemówienie wygłosił Kari Kuusiniemi, który wiosną 2023 r. w związku z prezydencją fińsko-szwedzką obejmie funkcję Prezesa ACA-Europe.

▪ 27 października 2022 r. do dalszych prac w komisji sejmowej został skierowany projekt nowelizacji ustawy o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2662), przedłożony przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Nowelizacja ma dostosować polskie prawo do unijnych rozporządzeń dotyczących

Systemu Informacyjnego Schengen (SIS). Zmiany umożliwią dodawanie w SIS nowych kategorii wpisów, w tym prewencyjnych wpisów o osobach narażonych na niebezpieczeństwo.

- W październiku 2022 r. Komisja Europejska potrąciła Polsce 30 mln euro w ramach siódmej transzy kar za niewykonanie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE z 14 lipca 2021 r. nakazującego zawieszenie Izby Dyscyplinarnej SN. W związku z niewykonaniem tego postanowienia w końcu października 2021 r. TSUE zobowiązał Polskę do zapłaty na rzecz Komisji Europejskiej kary w wysokości 1 mln euro dziennie.

Nowe akty prawne UE

[*) Podane informacje stanowią wybór nowych aktów prawnych UE we wskazanym miesiącu]

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.Urz. z 27.10.2022 r., L 277, s. 1–102).
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2041 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie adekwatnych wynagrodzeń minimalnych w Unii Europejskiej (Dz.Urz. z 25.10.2022, L 275, s. 33–47).

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy]

Cudzoziemcy

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 6 października 2022 r. w sprawie C-241/21, I.L. przeciwko Politsei- ja Piirivalveamet

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2008/115/WE – Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Artykuł 15 ust. 1 – Umieszczenie w ośrodku detencyjnym – Podstawy umieszczenia w ośrodku detencyjnym – Kryterium ogólne oparte na ryzyku, że skuteczne przeprowadzenie wydalenia będzie zagrożone – Ryzyko popełnienia przestępstwa – Skutki stwierdzenia naruszenia i wymierzenia kary – Utrudnienie procesu wydalenia – Artykuł 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Ograniczenie prawa podstawowego do wolności – Brak podstawy prawnej – Wymogi jasności, przewidywalności i dostępności – Ochrona przed arbitralnym działaniem

*) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że: nie pozwala on państwu członkowskiemu zarządzić umieszczenia w ośrodku detencyjnym nielegalnie przebywającego na terenie tego państwa obywatela państwa trzeciego tylko i wyłącznie na podstawie kryterium ogólnego opartego na ryzyku, że skuteczne przeprowadzenie wydalenia będzie zagrożone, w sytuacji gdy nie jest spełniona żadna ze szczególnych podstaw umieszczenia w ośrodku detencyjnym przewidzianych i jasno zdefiniowanych w uregulowaniu mającym na celu przetransponowanie tego przepisu do prawa krajowego.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 20 października 2022 r. w sprawie C-825/21, UP przeciwko Centre public d'action sociale de Liège

Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka imigracyjna – Dyrektywa 2008/115/WE – Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Wniosek o udzielenie azylu – Oddalenie – Nakaz opuszczenia terytorium – Artykuł 6 ust. 4 – Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt ze względów medycznych – Wniosek dopuszczalny – Udzielenie zezwolenia na pobyt tymczasowy do czasu rozpatrzenia wniosku – Oddalenie

wniosku – Pomoc społeczna – Odmowa – Warunek dotyczący legalności pobytu – Brak decyzji nakazującej powrót – Skutek udzielenia zezwolenia na pobyt tymczasowy po wydaniu nakazu opuszczenia terytorium

*) Artykuł 6 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że: nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym, gdy prawo pobytu przyznano obywatelowi państwa trzeciego nielegalnie przebywającemu na jego terytorium w oczekiwaniu na rozpatrzenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt z jednej z przyczyn objętych tym przepisem, ze względu na dopuszczalność tego wniosku, przyznanie tego prawa skutkuje dorozumianym cofnięciem decyzji nakazującej powrót przyjętej uprzednio w odniesieniu do tego obywatela w następstwie oddalenia jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 20 października 2022 r. w sprawie C-66/21, O.T.E. przeciwko Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Odesłanie prejudycjalne – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka azylowa – Dokument pobytowy wydawany obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami – Dyrektywa 2004/81/WE – Artykuł 6 – Zakres stosowania – Obywatel państwa trzeciego twierdzący, że był ofiarą przestępstwa związanego z handlem ludźmi – Przyznanie okresu przeznaczonego na zastanowienie się przewidzianego w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy – Zakaz wykonania nakazu wydalenia – Pojęcie – Zakres – Obliczanie okresu przeznaczonego na zastanowienie się – Rozporządzenie (UE) 604/2013 – Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca – Przekazanie państwu członkowskiemu odpowiedzialnemu za

rozpatrzenie tego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej

*) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami, należy interpretować w ten sposób, że: pojęcie „nakazu wydalenia" obejmuje środek polegający na przekazaniu obywatela państwa trzeciego z terytorium jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca.

*) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy 2004/81 należy interpretować w ten sposób, że: stoi on na przeszkodzie temu, by decyzja o przekazaniu obywatela państwa trzeciego podjęta na podstawie rozporządzenia nr 604/2013 została wykonana podczas okresu przeznaczonego na zastanowienie się zagwarantowanego w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, lecz nie stoi na przeszkodzie wydaniu takiej decyzji ani podjęciu środków przygotowawczych do jej wykonania, pod warunkiem że te środki przygotowawcze nie pozbawiają skuteczności (*effet utile*) wspomnianego okresu przeznaczonego na zastanowienie się, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

Edukacja

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 13 października 2022 r. w sprawach połączonych C-164/21 i C-318/21, „Baltijas Starptautiskā Akadēmija" SIA, „Stockholm School of Economics in Riga" SIA przeciwko Latvijas Zinātnes padome

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 651/2014 – Artykuł 2 pkt 83 – Bezpośrednie i bezwarunkowe odesłanie do prawa Unii – Dopuszczalność pytań – Pomoc na działalność badawczą, rozwojową

i innowacyjną – Pojęcie „organizacji prowadzącej badania i upowszechniającej wiedzę" – Placówka szkolnictwa wyższego prowadząca działalność gospodarczą i działalność o charakterze niegospodarczym – Określenie podstawowej działalności

*) Artykuł 2 pkt 83 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 [TFUE] należy interpretować w ten sposób, że: podmiot prawa prywatnego, który prowadzi kilka rodzajów działalności, w tym badania naukowe, lecz którego większość dochodów pochodzi z działalności gospodarczej, takiej jak odpłatne świadczenie usług edukacyjnych, może być uznany za „organizację prowadzącą badania i upowszechniającą wiedzę" w rozumieniu tego przepisu, o ile można stwierdzić w świetle wszystkich istotnych okoliczności sprawy, że jego podstawowym celem jest samodzielne prowadzenie badań podstawowych, badań przemysłowych lub eksperymentalnych prac rozwojowych lub rozpowszechnianie na szeroką skalę wyników takich działań poprzez nauczanie, publikację lub transfer wiedzy. W tym kontekście nie można wymagać, aby taki podmiot osiągał określoną część dochodów z badań i upowszechniania wiedzy niemających charakteru gospodarczego.

*) Artykuł 2 pkt 83 rozporządzenia nr 651/2014 należy interpretować w ten sposób, że:
aby dany podmiot mógł zostać uznany za „organizację prowadzącą badania i upowszechniającą wiedzę" w rozumieniu tego przepisu, nie jest konieczne, by podmiot ten ponownie inwestował dochody generowane przez jego podstawową działalność w tę samą podstawową działalność.

*) Artykuł 2 pkt 83 rozporządzenia nr 651/2014 należy interpretować w ten sposób, że:
status prawny wspólników i akcjonariuszy danego podmiotu oraz ewentualnie zarobkowy charakter prowadzonej przez nich działalności i realizowanych celów nie stanowią kryteriów decydujących o kwalifikacji tego podmiotu jako „organizacji prowadzącej badania i upowszechniającej wiedzę" w rozumieniu tego przepisu.

Ochrona danych osobowych

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 20 października 2022 r. w sprawie C-306/21, Komisia za zashtita na lichnite danni, Tsentralna izbiratelna komisia przeciwko Koalitsia „Demokratichna Bulgaria Obedinenie” Odesłanie prejudycjalne – Ochrona danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Zakres stosowania – Artykuł 2 ust. 2 lit. a) – Pojęcie „działalności nieobjętej zakresem stosowania prawa Unii” – Wybory krajowe i europejskie – Artykuł 6 ust. 1 lit. e) – Zgodność przetwarzania z prawem – Artykuł 58 – Akt przyjęty przez organy nadzorcze ograniczający lub w stosownych przypadkach zakazujący zapisu obrazu liczenia głosów w lokalu wyborczym

*) Artykuł 2 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) należy interpretować w ten sposób, że: przetwarzanie danych osobowych w kontekście organizacji wyborów w państwie członkowskim nie jest wyłączone z zakresu stosowania tego rozporządzenia.

*) Artykuł 6 ust. 1 lit. e) i art. 58 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że: przepisy te nie stoją na przeszkodzie temu, by właściwe organy państwa członkowskiego przyjęły powszechnie obowiązujący akt administracyjny, który przewiduje ograniczenie lub, w odpowiednim przypadku, zakaz zapisu obrazu liczenia głosów w lokalach wyborczych w trakcie wyborów w tym państwie członkowskim.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 20 października 2022 r. w sprawie C-77/21, Digi Távközlési és Szolgáltató Kft. przeciwko Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 5 ust. 1 lit. b) i e) – Zasada „ograniczenia celu” – Zasada „ograniczenia przechowywania” –

Utworzenie bazy danych w oparciu o istniejącą bazę danych w celu przeprowadzenia testów i poprawienia błędów – Dalsze przetwarzanie danych – Zgodność dalszego przetwarzania tych danych z celami pierwotnego zbierania – Okres przechowywania w świetle owych celów

*) Artykuł 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) należy interpretować w ten sposób, że: przewidziana w tym przepisie zasada „ograniczenia celu" nie stoi na przeszkodzie utrwalaniu i przechowywaniu przez administratora – w bazie danych utworzonej w celu przeprowadzenia testów i poprawienia błędów – danych osobowych, które wcześniej zebrano i przechowywano w innej bazie danych, jeżeli takie dalsze przetwarzanie jest zgodne z konkretnymi celami, w jakich dane osobowe zostały pierwotnie zebrane, co należy ustalić w świetle kryteriów określonych w art. 6 ust. 4 tego rozporządzenia.

*) Artykuł 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że: przewidziana w tym przepisie zasada „ograniczenia przechowywania" stoi na przeszkodzie przechowywaniu przez administratora – w bazie danych utworzonej w celu przeprowadzenia testów i poprawienia błędów – danych osobowych zebranych wcześniej w innych celach przez okres dłuższy, niż jest to niezbędne do przeprowadzenia tych testów i poprawienia owych błędów.

Podatki

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 6 października 2022 r. w sprawie C-250/21, Szef Krajowej Administracji Skarbowej przeciwko O. Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu reprezentowanemu przez O S.A.

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Odpłatne świadczenie usług – Zwolnienia – Artykuł 135 ust. 1 lit. b) – Udzielanie kredytów – Umowa o subpartycypację

*) Artykuł 135 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że: pojęcie udzielenia kredytu w rozumieniu tego przepisu obejmuje usługi świadczone przez subpartycypanta na podstawie umowy o subpartycypację, polegające na przekazaniu inicjatorowi finansowania w zamian za wypłatę wpływów z określonych w tej umowie wierzytelności, które pozostają w aktywach inicjatora.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 6 października 2022 r. w sprawach połączonych C-433/21 i C-434/21, Agenzia delle Entrate przeciwko Contship Italia SpA

Odesłanie prejudycjalne – Podatki bezpośrednie – Swoboda przedsiębiorczości – Podatek dochodowy od osób prawnych – Podatkowy system zapobiegania unikaniu przez spółki fasadowe opodatkowania – Ustalenie dochodu podlegającego opodatkowaniu na podstawie domniemanego minimalnego dochodu – Wyłączenie z zakresu zastosowania tego systemu podatkowego spółek i podmiotów notowanych na krajowych rynkach regulowanych

*) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które ogranicza zastosowanie podstawy wyłączenia z zastosowania podatkowego systemu zapobiegania unikaniu przez spółki fasadowe opodatkowania do spółek, których papiery wartościowe są przedmiotem obrotu na krajowych rynkach regulowanych, wykluczając z zakresu zastosowania tej podstawy wyłączenia pozostałe spółki, krajowe czy zagraniczne, których papiery wartościowe nie są przedmiotem obrotu na krajowych rynkach regulowanych, ale które są kontrolowane przez spółki i podmioty notowane na zagranicznych rynkach regulowanych.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 6 października 2022 r. w sprawie C-293/21, UAB „Vittamed technologijos" (w likwidacji) przeciwko Valstybinė mokesčių inspekcija

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Odliczenia VAT naliczonego – Towary i usługi wykorzystywane przez podatnika do wytwarzania dóbr inwestycyjnych – Artykuły 184–187 – Korekta odliczeń – Obowiązek korekty odliczeń VAT w przypadku postawienia tego podatnika w stan likwidacji i wykreślenia go z rejestru podatników VAT

*) Artykuły 184–187 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że: podatnik jest zobowiązany do dokonania korekty odliczeń naliczonego podatku od wartości dodanej (VAT) związanego z nabyciem towarów lub usług służących do wytworzenia dóbr inwestycyjnych, w przypadku gdy ze względu na decyzję właściciela lub jedynego akcjonariusza tego podatnika o postawieniu tego podatnika w stan likwidacji oraz ze względu na wniosek o wykreślenie owego podatnika z rejestru podatników VAT wytworzone dobra inwestycyjne nie były i nigdy nie będą wykorzystywane w ramach działalności gospodarczej podlegającej opodatkowaniu. Powody uzasadniające decyzję o postawieniu podatnika w stan likwidacji, a tym samym zaniechanie planowanej działalności gospodarczej podlegającej opodatkowaniu, takie jak stale rosnące straty, brak zleceń i wątpliwości akcjonariusza podatnika co do rentowności planowanej działalności gospodarczej, nie mają wpływu na spoczywający na podatniku obowiązek dokonania korekty odnośnych odliczeń VAT, skoro podatnik ten ostatecznie nie zamierza już wykorzystywać dóbr inwestycyjnych do celów transakcji podlegających opodatkowaniu.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 13 października 2022 r. w sprawie C-397/21, HUMDA Magyar Autó-Motorsport Fejlesztési Ügynökség Zrt. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebviteli Igazgatósága

Odesłanie prejudycjalne – Harmonizacja ustawodawstw podatkowych – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Sprzedaż niepodlegająca opodatkowaniu VAT – VAT nienależnie wykazany na fakturze

i zapłacony – Likwidacja usługodawcy – Odmowa zwrócenia odbiorcy przez organ podatkowy nienależnie zapłaconego VAT – Zasady skuteczności, neutralności podatkowej i niedyskryminacji

*) Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w świetle zasad skuteczności i neutralności podatku od wartości dodanej (VAT), należy interpretować w ten sposób, że: sprzeciwia się ona uregulowaniu państwa członkowskiego, na podstawie którego podatnik, na rzecz którego inny podatnik wyświadczył usługę, nie może dochodzić bezpośrednio od organu podatkowego zwrotu kwoty odpowiadającej VAT, który został mu nienależnie wykazany na fakturze przez tego usługodawcę i który ów usługodawca przekazał skarbowi państwa, podczas gdy odzyskanie owej kwoty od wspomnianego usługodawcy jest niemożliwe lub nadmiernie utrudnione ze względu na to, iż usługodawca ten jest przedmiotem postępowania likwidacyjnego, i to także wówczas, gdy nie można zarzucić owym dwóm podatnikom żadnego oszustwa lub nadużycia, a tym samym nie istnieje ryzyko utraty wpływów podatkowych przez owe państwo członkowskie.

*) Artykuł 183 dyrektywy 2006/112, w świetle zasady neutralności podatku od wartości dodanej (VAT), należy interpretować w ten sposób, że: w przypadku gdy podatnik, na rzecz którego inny podatnik wyświadczył usługę, może dochodzić bezpośrednio od organu podatkowego zwrotu kwoty odpowiadającej VAT, który został mu nienależnie wykazany na fakturze przez owego usługodawcę i który został przekazany przez tego usługodawcę skarbowi państwa, organ ten jest zobowiązany do zapłaty odsetek od tej kwoty, jeżeli nie dokonał zwrotu tej kwoty w rozsądnym terminie po tym, jak został do tego wezwany. Zasady stosowania odsetek od tej kwoty należą do autonomii proceduralnej państw członkowskich, ograniczonej przez zasady równoważności i skuteczności, przy czym przepisy krajowe dotyczące w szczególności obliczania ewentualnie należnych odsetek nie mogą prowadzić do pozbawienia podatnika stosownego odszkodowania z tytułu straty spowodowanej zwłoką w zwrocie tej kwoty. Do sądu odsyłającego należy uczynienie wszystkiego, co leży w zakresie jego kompetencji, aby zapewnić pełną skuteczność owego art. 183 poprzez dokonanie wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 13 października 2022 r. w sprawie C-431/21, X GmbH & Co. KG przeciwko Finanzamt Bremen

Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług – Podatek dochodowy od osób prawnych – Ustalenie podlegającego opodatkowaniu dochodu spółek – Transakcje dotyczące stosunków z zagranicą – Obowiązek w zakresie dokumentacji podatkowej dotyczącej stosunków handlowych między osobami pozostającymi w stosunku współzależności – Oszacowanie i zwiększenie podlegającego opodatkowaniu dochodu z tytułu sankcji

*) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż nie sprzeciwia się on przepisom krajowym, zgodnie z którymi podatnik, po pierwsze, podlega obowiązkowi w zakresie dokumentacji dotyczącej rodzaju i treści, a także podstaw ekonomicznych i prawnych ceny i innych warunków handlowych transgranicznych transakcji handlowych zawieranych przez niego z podmiotami, które pozostają z nim w stosunku współzależności, kapitałowym lub innym, umożliwiającym temu podatnikowi lub owym podmiotom wywieranie rzeczywistego wpływu, i które, po drugie, na wypadek naruszenia tego obowiązku przewidują nie tylko istnienie wzruszalnego domniemania, że dochody tego podatnika podlegające opodatkowaniu w danym państwie członkowskim są wyższe niż jego zadeklarowane dochody, przy czym administracja podatkowa może dokonać oszacowania na jego niekorzyść, ale także nałożenie dodatkowego zobowiązania podatkowego w wysokości stanowiącej równowartość co najmniej 5% i co najwyżej 10% obliczonej dodatkowej kwoty dochodów, przy czym minimalna kwota tego zobowiązania wynosi 5000 EUR, chyba że niedopełnienie tego obowiązku jest usprawiedliwione lub uchybienie jest niewielkie.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 13 października 2022 r. w sprawie C-1/21, MC przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika" Veliko Tarnovo pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 273 – Środki mające na celu zapewnienie prawidłowego poboru VAT – Artykuł 325 ust. 1 TFUE – Obowiązek zwalczania nielegalnych działań naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej – Zobowiązania z tytułu VAT podlegającej opodatkowaniu osoby prawnej – Przepisy krajowe przewidujące odpowiedzialność solidarną zarządzającego osobą prawną niebędącego podatnikiem – Czynności rozporządzające dokonane w złej wierze przez zarządzającego – Zubożenie majątku osoby prawnej powodujące niewypłacalność – Brak zapłaty kwot VAT należnych od osoby prawnej w przewidzianych terminach – Odsetki za zwłokę – Proporcjonalność

*) Artykuł 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że: nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym mechanizm odpowiedzialności solidarnej za zobowiązania z tytułu podatku od wartości dodanej (VAT) osoby prawnej w następujących okolicznościach:

– osoba solidarnie odpowiedzialna jest zarządcą osoby prawnej lub członkiem jej organu zarządzającego;

– osoba solidarnie odpowiedzialna dokonała w złej wierze płatności z majątku osoby prawnej, które to płatności można zakwalifikować jako ukrytą wypłatę zysków lub dywidend, lub zbyła ten majątek nieodpłatnie lub po cenie znacznie niższej od ceny rynkowej;

– działania w złej wierze spowodowały, że osoba prawna nie może zapłacić całości lub części VAT, do zapłaty którego jest zobowiązana;

– odpowiedzialność solidarna jest ograniczona do kwoty zubożenia majątku poniesionego przez osobę prawną w wyniku działań w złej wierze; oraz

– owa odpowiedzialność solidarna ma charakter wyłącznie subsydiarny i powstaje, jeżeli odzyskanie kwot VAT należnych od osoby prawnej okazuje się niemożliwe.

*) Artykuł 273 dyrektywy 2006/112 i zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że: nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym mechanizm odpowiedzialności solidarnej taki jak opisany w punkcie 1 sentencji niniejszego wyroku, który obejmuje odsetki za zwłokę należne od osoby prawnej z uwagi na niezapłacenie podatku od wartości dodanej

w wiążących terminach ustanowionych w przepisach tej dyrektywy w wyniku działań w złej wierze podjętych przez osobę solidarnie odpowiedzialną.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 20 października 2022 r. w sprawie C-295/21, Allianz Benelux SA przeciwko État belge, SPF Finances

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system opodatkowania stosowany w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich – Dyrektywa 90/435/EWG – Artykuł 4 ust. 1 – Prawo spółki dominującej do zwolnienia dywidend wypłaconych przez jej spółkę zależną – Przeniesienie nadwyżki dochodu ostatecznie opodatkowanego na kolejne lata podatkowe – Przejęcie spółki posiadającej nadwyżkę dochodu ostatecznie opodatkowanego przez inną spółkę – Uregulowania krajowe ograniczające przeniesienie nadwyżek na spółkę przejmującą

*) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich należy interpretować w ten sposób, że:
nie stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które stanowią, że dywidendy otrzymane przez spółkę wlicza się do jej podstawy opodatkowania, a następnie odlicza się je od tej podstawy do wysokości 95% ich kwoty, i które to przepisy w stosownych przypadkach dopuszczają przeniesienie tego odliczenia na kolejne lata podatkowe, ale w przypadku przejęcia tej spółki w ramach połączenia ograniczają transfer takiego przeniesienia odliczenia do spółki przejmującej proporcjonalnie do udziału aktywów netto z tytułu odroczonego podatku dochodowego spółki przejmowanej w łącznej kwocie aktywów netto z tytułu odroczonego podatku dochodowego spółki przejmującej i spółki przejmowanej.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 27 października 2022 r. w sprawie C-641/21, Climate Corporation Emissions Trading GmbH przeciwko Finanzamt Österreich

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 44 – Miejsce opodatkowania – Przeniesienie uprawnień do emisji gazów cieplarnianych – Odbiorca uczestniczący w oszustwie w zakresie VAT w ramach łańcucha transakcji – Podatnik, który wiedział lub powinien był wiedzieć o istnieniu tego oszustwa

*) Przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że: stoją one na przeszkodzie temu, by w odniesieniu do usług świadczonych przez podatnika mającego siedzibę w jednym państwie członkowskim na rzecz podatnika mającego siedzibę w innym państwie członkowskim organy pierwszego państwa członkowskiego uznały, że za miejsce tego świadczenia, które zgodnie z art. 44 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2008/8, znajduje się w tym innym państwie członkowskim, należy jednak uznać miejsce znajdujące się w pierwszym państwie członkowskim, jeżeli dany usługodawca wiedział lub powinien był wiedzieć, że poprzez to świadczenie uczestniczy w oszustwie w zakresie podatku od wartości dodanej popełnionym przez odbiorcę tego świadczenia w ramach łańcucha transakcji.

Swoboda świadczenia usług

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 27 października 2022 r. w sprawie C-411/21, Instituto do Cinema e do Audiovisual IP przeciwko NOWO Communications SA

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – Usługi tworzenia i produkcji utworów kinematograficznych i audiowizualnych – Operatorzy świadczący abonamentowe usługi telewizyjne – Opłata abonamentowa należna od operatorów świadczących abonamentowe usługi telewizyjne – Przeznaczenie dochodów z opłaty – Ograniczenie – Zbyt niepewne lub zbyt pośrednie skutki

*) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym

wprowadzającym opłatę służącą finansowaniu promocji i rozpowszechniania utworów kinematograficznych i audiowizualnych, w razie gdy jej ewentualne skutki wywierane na swobodne świadczenie usług produkcji takich utworów są zbyt niepewne i zbyt pośrednie, by stanowić ograniczenie w rozumieniu tego postanowienia.

Transport

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 6 października 2022 r. w sprawie C-436/21, flightright GmbH przeciwko American Airlines Inc.

Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 3 ust. 1 lit. a) – Zakres stosowania – Artykuł 2 lit. f)–h) – Pojęcie „biletu" – Pojęcie „rezerwacji" – Pojęcie „lotu łączonego" – Rezerwacja za pośrednictwem biura podróży – Artykuł 7 – Odszkodowanie przysługujące pasażerom lotniczym w przypadku dużego opóźnienia lotu – Operacja transportowa złożona z kilku lotów różnych obsługujących loty przewoźników lotniczych – Lot łączony mający wylot z lotniska znajdującego się w państwie członkowskim, międzylądowanie w Szwajcarii i miejsce docelowe w państwie trzecim

*) Artykuł 2 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że: pojęcie „lotu łączonego" obejmuje operację transportową składającą się z kilku lotów wykonywanych przez różnych obsługujących przewoźników lotniczych, którzy nie są związani żadnym szczególnym stosunkiem prawnym, jeżeli loty te zostały połączone przez biuro podróży, które wystawiło na tę operację fakturę na łączną cenę oraz jeden bilet, w związku z czym pasażer odlatujący z lotniska znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego, który dotarł do miejsca docelowego ostatniego lotu z dużym opóźnieniem, może powołać się na prawo do odszkodowania na podstawie art. 7 tego rozporządzenia.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 6 października 2022 r. w sprawie C-266/21, HV

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka transportowa – Dyrektywa 2006/126/WE – Artykuł 11 ust. 2 i 4 – Zawieszenie uprawnienia do kierowania pojazdem o napędzie silnikowym – Prawo jazdy wymienione przez państwo członkowskie zwykłego miejsca zamieszkania na równoważne prawo jazdy, pierwotnie wydane przez inne państwo członkowskie – Odmowa wykonania przez pierwsze państwo członkowskie orzeczenia o zawieszeniu uprawnienia do kierowania pojazdami wydanego przez drugie państwo członkowskie – Obowiązek drugiego państwa członkowskiego nieuznania, na jego terytorium, ważności prawa jazdy, które zostało zawieszone

*) Artykuł 11 ust. 2 w związku z art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy należy interpretować w ten sposób, że: zezwala on państwu członkowskiemu zwykłego miejsca zamieszkania posiadacza prawa jazdy wydanego przez to państwo członkowskie na odmowę uznania i wykonania na swoim terytorium orzeczenia o zawieszeniu uprawnienia do kierowania pojazdami o napędzie silnikowym, przyjętego wobec tego posiadacza przez inne państwo członkowskie ze względu na naruszenie ruchu drogowego popełnione na jego terytorium, w tym gdy to prawo jazdy zostało wymienione na równoważne prawo jazdy, pierwotnie zaś było wydane przez państwo członkowskie, w którym to naruszenie ruchu drogowego zostało popełnione.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 13 października 2022 r. w sprawie C-437/21, Liberty Lines SpA przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

Odesłanie prejudycjalne – Transport – Rozporządzenie (EWG) nr 3577/92 – Artykuły 1 i 4 – Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 – Artykuł 1 – Bezpośrednie udzielanie zamówień na świadczenie usług publicznych – Usługi publiczne w zakresie szybkiego pasażerskiego przewozu morskiego – Zrównanie z usługami transportu kolejowego drogą morską

*) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczące stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski), a w szczególności art. 1 ust. 1 i art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia, należy interpretować w ten sposób, że: stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, którego przedmiotem jest zrównanie usług przewozu morskiego z usługami przewozu kolejowego, jeżeli skutkiem tego zrównania jest wyłączenie danej usługi z zakresu stosowania przepisów w dziedzinie zamówień publicznych, które mają do niej zastosowanie.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 20 października 2022 r. w sprawie C-111/21, BT przeciwko Laudamotion GmbH

Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Konwencja montrealska – Artykuł 17 ust. 1 – Odpowiedzialność przewoźników lotniczych w razie śmierci lub uszkodzenia ciała pasażera – Pojęcie „uszkodzenia ciała” – Zespół stresu pourazowego, jakiego doznał pasażer w związku z ewakuacją awaryjną statku powietrznego

*) Artykuł 17 ust. 1 Konwencji o ujednoliceniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, zawartej w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r., podpisanej przez Wspólnotę Europejską w dniu 9 grudnia 1999 r. i zatwierdzonej w jej imieniu decyzją Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że: za uraz psychiczny spowodowany u pasażera „wypadkiem” w rozumieniu tego postanowienia, który nie jest związany z „uszkodzeniem ciała” w rozumieniu rzeczonego postanowienia, powinno przysługiwać odszkodowanie w taki sam sposób jak za takie uszkodzenie ciała, pod warunkiem że poszkodowany pasażer wykaże istnienie naruszenia jego integralności psychicznej o takiej powadze lub intensywności, że wpływa ono na jego ogólny stan zdrowia i nie ustąpi bez pomocy medycznej.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 27 października 2022 r. w sprawie C-721/20, DB Station & Service AG przeciwko ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH

Odesłanie prejudycjalne – Transport kolejowy – Artykuł 102 TFUE – Nadużycie pozycji dominującej – Dyrektywa 2001/14/WE – Dostęp do infrastruktury kolejowej – Artykuł 30 – Organ kontrolny kolei – Kontrola opłat za infrastrukturę – Sądy krajowe – Kontrola opłat w świetle prawa konkurencji – Podział kompetencji między organ regulacyjny a sądy krajowe

*) Artykuł 30 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa, zmienionej dyrektywą 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. należy interpretować w ten sposób, że: nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu przez sądy krajowe art. 102 TFUE i równocześnie krajowego prawa konkurencji w celu rozpoznania żądania zwrotu opłat za infrastrukturę, jednakże to pod warunkiem, iż właściwy organ kontrolny rozstrzygnął uprzednio w przedmiocie zgodności z prawem spornych opłat. W tych okolicznościach na sądach ciąży obowiązek lojalnej współpracy i są one zobowiązane do uwzględnienia decyzji wydanych przez ten organ jako elementu oceny i do uzasadnienia własnych orzeczeń w świetle całości przedłożonych im akt sprawy.

Zabezpieczenie społeczne

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 13 października 2022 r. w sprawie C-199/21, DN przeciwko Finanzamt Österreich

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuły 67 i 68 – Świadczenia rodzinne – Prawo do świadczeń emerytalnych lub rentowych – Uprawniony do emerytur lub rent wypłacanych przez dwa państwa członkowskie – Państwo (-a) członkowskie, w którym (-ych) ten emeryt lub rencista jest uprawniony do świadczeń rodzinnych – Rozporządzenie

(WE) nr 987/2009 – Artykuł 60 ust. 1 zdanie trzecie – Ustawodawstwo państwa członkowskiego przewidujące przyznanie świadczeń rodzinnych rodzicowi, który przyjął dziecko do swojego gospodarstwa domowego – Zaniechanie złożenia przez tego rodzica wniosku o przyznanie tych świadczeń – Obowiązek uwzględnienia wniosku złożonego przez drugiego rodzica – Żądanie zwrotu świadczeń rodzinnych wypłaconych drugiemu rodzicowi – Dopuszczalność

*) Artykuł 67 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że: w sytuacji gdy dana osoba otrzymuje emerytury lub renty w dwóch państwach członkowskich, osoba ta jest uprawniona do świadczeń rodzinnych zgodnie z ustawodawstwem obu tych państw członkowskich. Jeżeli pobieranie takich świadczeń w jednym z tych państw członkowskich jest wykluczone na mocy ustawodawstwa krajowego, zasady pierwszeństwa określone w art. 68 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia nie mają zastosowania.

*) Artykuł 60 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że: stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu zezwalającemu, w przypadku niezłożenia wniosku przez rodzica uprawnionego na podstawie tego uregulowania, na dochodzenie przez właściwą instytucję zwrotu świadczeń rodzinnych przyznanych drugiemu rodzicowi, którego wniosek został uwzględniony zgodnie z tym przepisem i który faktycznie jako jedyny ponosi koszty związane z utrzymaniem dziecka.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 13 października 2022 r. w sprawie C-713/20, Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank przeciwko X i Y przeciwko Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 11 ust. 3 lit. a) i e) – Osoba mająca miejsce zamieszkania w jednym państwie członkowskim i wykonująca pracę najemną w innym

państwie członkowskim – Umow(-y) o pracę zawarta(-e) z jedną agencją pracy tymczasowej – Praca tymczasowa – Przerwy – Określenie ustawodawstwa mającego zastosowanie w przerwach między okresami świadczenia pracy tymczasowej – Ustanie stosunku pracy

*) Artykuł 11 ust. 3 lit. a) i e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że: osoba mająca miejsce zamieszkania w jednym państwie członkowskim i świadcząca za pośrednictwem agencji pracy tymczasowej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim pracę tymczasową na terytorium tego innego państwa członkowskiego podlega w trakcie przerw między okresami świadczenia pracy tymczasowej ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli na podstawie umowy o pracę stosunek pracy ustał w trakcie owych przerw.

Zamówienia publiczne

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 27 października 2022 r. w sprawach połączonych C-68/21 i C-84/21, Iveco Orecchia SpA przeciwko APAM Esercizio SpA, Brescia Trasporti SpA

Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Pojazdy silnikowe – Dyrektywa 2007/46/WE – Specyfikacje techniczne – Oferta dostawy części zamiennych równoważnych z oryginalnymi częściami konkretnej marki – Brak dowodu homologacji – Oświadczenie oferenta o równoważności z oryginałem – Pojęcie „producenta” – Środki dowodowe – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/25/UE

*) Artykuł 10 ust. 2, art. 19 ust. 1 i art. 28 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywy ramowej) należy interpretować w ten sposób, że: stoją one na przeszkodzie temu, by instytucja zamawiająca mogła przyjąć w przetargu na dostawę części zamiennych do autobusów

przeznaczonych do świadczenia usługi publicznej ofertę na typ części objęty zakresem aktów prawnych wymienionych w załączniku IV do dyrektywy 2007/46, do której nie załączono świadectwa potwierdzającego homologację typu tych części oraz w której nie poinformowano o faktycznym istnieniu takiej homologacji, o ile wskazane akty prawne przewidują taką homologację.

*) Artykuły 60 i 62 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE, należy interpretować w ten sposób, że: w świetle definicji terminu „producent" zawartej w art. 3 pkt 27 dyrektywy 2007/46 stoją one na przeszkodzie temu, by w przetargu na dostawę części zamiennych do autobusów przeznaczonych do świadczenia usługi publicznej instytucja zamawiająca mogła przyjąć jako dowód równoważności zaproponowanych przez oferenta części objętych aktami prawnymi wymienionymi w załączniku IV do dyrektywy 2007/46 oświadczenie tego oferenta o równoważności, jeżeli tego oferenta nie można uznać za producenta tych części.

Zasady ogólne

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 13 października 2022 r. w sprawie C-344/20, L.F. przeciwko S.C.R.L.

Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Stworzenie ogólnych warunków ramowych równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Zakaz dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania – Wewnętrzna regulacja przedsiębiorstwa prywatnego zakazująca jakiegokolwiek wyrażania w miejscu pracy przekonań religijnych, światopoglądowych lub politycznych – Zakaz obejmujący wypowiedzi, ubiór lub każdy inny sposób wyrażania tych przekonań – Noszenie stroju o wydźwięku religijnym

*) Artykuł 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że pojęcia „religii lub przekonań", którymi ten artykuł się posługuje, stanowią jedną

i tę samą przyczynę dyskryminacji, obejmującą zarówno przekonania religijne, jak i przekonania światopoglądowe czy duchowe.

*) Artykuł 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że postanowienie regulaminu pracy przedsiębiorstwa zakazujące pracownikom wyrażania poprzez wypowiedzi, ubiór lub w inny sposób swoich przekonań religijnych, światopoglądowych lub politycznych, bez względu na ich charakter, nie stanowi względem pracowników, którzy pragną korzystać z wolności religii i sumienia poprzez widoczne noszenie symbolu lub stroju wynikającego z nakazów religijnych, przejawu bezpośredniej dyskryminacji „ze względu na religię lub przekonania" w rozumieniu tej dyrektywy, o ile owo postanowienie jest stosowane w sposób ogólny i bez rozróżnienia.

*) Artykuł 1 dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by przepisy krajowe mające na celu transpozycję tej dyrektywy do prawa krajowego, interpretowane w ten sposób, że przekonania religijne i światopoglądowe stanowią dwie odrębne przyczyny dyskryminacji, można było traktować jako „przepisy bardziej korzystne w celu ochrony zasady równego traktowania od przepisów ustanowionych w [tej dyrektywie]" w rozumieniu jej art. 8 ust. 1.

Zdrowie

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 13 października 2022 r. w sprawie C-616/20, M2Beauté Cosmetics GmbH przeciwko Bundesrepublik Deutschland

Odesłanie prejudycjalne – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Dyrektywa 2001/83/WE – Artykuł 1 pkt 2 lit. b) – Pojęcie „produktu leczniczego wedle funkcji" – Brak badań naukowych – Wiedza naukowa dotycząca analogu strukturalnego – Rozporządzenie (WE) nr 1223/2009 – Produkt kosmetyczny – Konkretne korzystne skutki dla zdrowia ludzkiego – Bezpośrednie lub pośrednie korzystne skutki – Pozytywny wpływ na wygląd

*) Artykuł 1 pkt 2 lit. b) dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych

stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2010/84/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2010 r. w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii, należy interpretować w ten sposób, że: organ krajowy, dokonując klasyfikacji produktu jako „produktu leczniczego" w rozumieniu tego przepisu, może ustalić właściwości farmakologiczne tego produktu w oparciu o wiedzę naukową dotyczącą analogu strukturalnego wspomnianej substancji, jeżeli nie są dostępne żadne badania naukowe dotyczące substancji wchodzącej w skład tego produktu, jeżeli stopień analogii pozwala na podstawie obiektywnej i naukowo uzasadnionej analizy domniemywać, że substancja obecna w produkcie w danym stężeniu posiada te same właściwości co istniejąca substancja, dla której wymagane badania są dostępne.

*) Artykuł 1 pkt 2 lit. b) dyrektywy 2001/83, zmienionej dyrektywą 2010/84, należy interpretować w ten sposób, że: produkt, który zmienia funkcje fizjologiczne, można zaklasyfikować jako „produkt leczniczy" w rozumieniu tego przepisu tylko wtedy, gdy ma konkretny korzystny wpływ na zdrowie. W tym względzie poprawa wyglądu powodująca pośrednią korzyść wynikającą ze zwiększenia poczucia własnej wartości lub dobrego samopoczucia, jest wystarczająca, jeżeli pozwala na leczenie uznanego schorzenia. Natomiast produktu, który poprawia wygląd bez posiadania szkodliwych właściwości i który jest pozbawiony korzystnych skutków dla zdrowia, nie można zaklasyfikować jako „produktu leczniczego" w rozumieniu tego przepisu.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

[*) Podstawę opracowania not dotyczących orzeczeń ETPC stanowią noty informacyjne MSZ oraz informacje zawarte w bazie HUDOC]

Wyrok Izby z dnia 6 października 2022 r. w sprawie *Juszczyszyn przeciwko Polsce* (skarga nr 35599/20)

Naruszenie art. 6 ust. 1 EKPC – prawo do niezależnego i bezstronnego sądu „ustanowionego ustawą" – postępowanie wobec sędziego przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego –

naruszenie art. 8 EKPC – prawo do ochrony życia prywatnego i rodzinnego – naruszenie art. 18 w zw. z art. 8 EKPC – granice stosowania ograniczeń praw

Skarżący jest polskim sędzią. W 2019 r. został oddelegowany do Sądu Okręgowego w Olsztynie. W sądzie tym rozpatrywał sprawę, w której w pierwszej instancji orzekał sędzia powołany przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa działającej w składzie osobowym ustalonym na podstawie ustawy z grudnia 2017 r., przewidującej wybór członków-sędziów KRS przez Sejm. W toku rozpatrywania sprawy skarżący podjął działania celem ustalenia, czy tak powołany sędzia spełnia wymogi niezależności. Sędzia wydał postanowienie, w którym zażądał od Szefa Kancelarii Sejmu przekazania dokumentów dotyczących procedury wyboru członków KRS, przede wszystkim kopii list poparcia dla kandydatów na sędziów do „nowej" Krajowej Rady Sądownictwa (KRS), którzy w marcu 2018 r. zostali wybrani przez Sejm. Wkrótce potem Minister Sprawiedliwości odwołał sędziego z delegacji. Poza tym przeciwko skarżącemu wszczęto postępowanie dyscyplinarne, a w związku z tym Prezes Sądu Rejonowego w Olsztynie zarządził natychmiastową przerwę w wykonywaniu czynności służbowych wobec skarżącego na okres do wydania uchwały przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego. Izba Dyscyplinarna uchwałą z 4 lutego 2020 r. zawiesiła skarżącego w czynnościach służbowych, a ponadto uchwaliła zmniejszenie jego wynagrodzenia o 40% na czas trwania zawieszenia. W efekcie skarżący wszczął postępowania przed sądem cywilnym i przed sądem pracy, w których domagał się, m.in., umożliwienia mu wykonywania czynności orzeczniczych. Postanowienia o zabezpieczeniu wydawane przez sądy, zakładające zawieszenie skuteczności uchwały Izby Dyscyplinarnej, nie były jednak respektowane przez władze sądu. 23 maja 2022 r. Izba Dyscyplinarna uchyliła zawieszenie skarżącego sędziego.

W skardze do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka skarżący postawił zarzuty naruszenia kilku przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności:

1) art. 6 ust. 1 EKPC (prawo do sądu) w zakresie, w jakim gwarantuje on prawo do rozpoznania sprawy przez sąd niezależny, bezstronny i ustanowiony ustawą – skarżący zwrócił uwagę na okoliczności, w jakich doszło do utworzenia Izby Dyscyplinarnej, a także na fakt, że orzekają w niej sędziowie

powołani na wniosek nowej KRS oraz odwołał się także do orzecznictwa Sądu Najwyższego (uchwała trzech izb Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20) i Trybunału Sprawiedliwości UE (wyrok w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18 *A.K. i inni*);

2) art. 8 EKPC (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) gwarantującego prawo do ochrony reputacji – skarżący zarzucił, że zawieszenie go w czynnościach służbowych oraz stwierdzenia znajdujące się w uchwale Izby Dyscyplinarnej godzą w jego reputację i dobre imię, poza tym ingerencja w prywatność była nieproporcjonalna, gdyż z uwagi na wadliwość Izby Dyscyplinarnej nie zapewniono mu mechanizmów ochrony prawnej, a nałożona na niego sankcja nie służyła żadnemu uzasadnionemu celowi;

3) art. 18 (granice stosowania ograniczeń praw) w zw. z art. 8 EKPC – skarżący wskazał, że ograniczenie jego prawa do prywatności nastąpiło dla realizacji celów nieprzewidzianych w art. 8 Konwencji, tj. po to, by zastraszyć jego i innych sędziów oraz zniechęcić ich do działań mających na celu weryfikację legalności powołań sędziów nominowanych w upolitycznionej procedurze.

Skarżący postawił także zarzut naruszenia art. 1 Protokołu nr 1 do EKPC (ochrona własności) ze względu na niezasadne ograniczenie jego praw majątkowych.

W ramach rozpoznawania zarzutu naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC Trybunał, odwołując się do swojego wcześniejszego orzecznictwa, w tym przede wszystkim wyroku wydanego w sprawie *Reczkowicz przeciwko Polsce*, nie miał wątpliwości co do tego, że wydanie uchwały przez Izbę Dyscyplinarną SN doprowadziło do naruszenia wobec skarżącego sędziego prawa do sądu ustanowionego ustawą. Trybunał uznał, że Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego nie była „sądem ustanowionym przez prawo". W ocenie ETPC osoby orzekające w Izbie Dyscyplinarnej zostały bowiem powołane na swoje stanowiska z rażącym naruszeniem norm prawa krajowego mających fundamentalne znaczenie dla całego procesu powołań. Naruszenia te były związane faktem nominowania ich do powołania na mocy uchwały zreorganizowanej KRS, która po zmianach w 2017 i 2018 r. przestała być organem niezależnym. Trybunał potwierdził zatem wcześniejsze stanowisko o wadliwości procesu powoływania sędziów do Izby Dyscyplinarnej. Jak zauważył, w polskim prawie nie istniała procedura

umożliwiająca zakwestionowanie ewentualnych wad procesu powoływania sędziów do Izby Dyscyplinarnej. Nie istniała również żadna droga prawna, za pomocą której skarżący mógłby wnieść skargę na decyzję tego organu.

Trybunał uznał zatem, że nieprawidłowości w tej sprawie były tak poważne, że podważyły prawo do rozpatrzenia sprawy przez sąd ustanowiony ustawą i dlatego stwierdził, że naruszyło to prawo skarżącego do niezależnego i bezstronnego sądu. Trybunał jednomyślnie orzekł o naruszeniu art. 6 ust. 1 Konwencji.

Trybunał stwierdził także, stosunkiem głosów 5 do 2, że zawieszenie skarżącego sędziego w pełnieniu obowiązków służbowych (na dwa lata, trzy miesiące i 18 dni) doprowadziło do naruszenia wobec niego art. 8 EKPC, gwarantującego ochronę prawa do prywatności, w tym reputacji i dobrego imienia. Zdaniem Trybunału, zawieszenie sędziego stanowiło ingerencję w jego prywatność i dobre imię, biorąc pod uwagę zawarte w uchwale Izby Dyscyplinarnej zwroty kwestionujące jego profesjonalizm i kwalifikacje etyczne, obniżenie wynagrodzenia o 40% i uniemożliwienie wykonywania funkcji orzeczniczych. Ingerencja ta była przy tym niezgodna z prawem, gdyż dokonał jej organ niebędący „sądem" w znaczeniu przyjętym w Konwencji. Trybunał zauważył również, że przyjęta przez Izbę Dyscyplinarną interpretacja przepisów stanowiących podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego była nieprzewidywalna. Jak podkreślił ETPC, nałożenie sankcji na sędziego za jego działania orzecznicze może być dopuszczalne jedynie w wyjątkowych przypadkach. W ocenie Trybunału działań sędziego nie można postrzegać jako podejmowanych w złej wierze, gdyż były one nakierowane na stosowanie standardów niezależności sądownictwa wynikających z art. 6 EKPC.

Trybunał, również stosunkiem głosów 5 do 2, stwierdził naruszenie art. 18 w zw. z art. 8 EKPC. Dotychczas Trybunał stwierdzał naruszenie art. 18 Konwencji jedynie w najpoważniejszych sprawach, w odniesieniu do Polski jest to pierwsze takie orzeczenie. Trybunał już wcześniej, m.in. w wyroku w sprawie *Grzęda przeciwko Polsce*, stanął na stanowisku, że zmiany wprowadzone do systemu sądownictwa w Polsce miały na celu osłabienie niezawisłości sędziowskiej, wyraźnie stwierdzając, że sądy krajowe zostały „narażone na ingerencję władzy wykonawczej i ustawodawczej". Skarżący sędzia został zawieszony przez organ,

który nie był „niezależnym i bezstronnym sądem ustanowionym na mocy prawa" i który w tamtym czasie miał wątpliwości co do swojego składu. W ocenie ETPC uznanie decyzji sądowej skarżącego za przewinienie dyscyplinarne, uzasadniające zawieszenie w czynnościach sędziowskich, było sprzeczne z podstawowymi zasadami niezawisłości sędziowskiej i państwa prawa.

Trybunał uznał, że dominującym celem dokonanej ingerencji w prywatność i dobre imię skarżącego było zniechęcenie go do badania okoliczności dotyczących powołania innych sędziów i tym samym oceny sędziów mianowanych w ramach procedury z udziałem „nowej" KRS. W ocenie Trybunału tak określony cel jest nie do pogodzenia z EKPC, gdyż narusza jedną z podstawowych wartości, na których opiera się Konwencja, a więc niezależność sądownictwa.

Trybunał odrzucił natomiast zarzuty skarżącego sformułowane na podstawie art. 1 Protokołu nr 1, zauważając, że obniżenie uposażenia skarżącego sędziego było tymczasowe, on sam nie zarobił na tę część wynagrodzenia, a zatem nie było to równoznaczne z „posiadaniem" w rozumieniu Konwencji.

Wyrok Wielkiej Izby z dnia 14 września 2022 r. w sprawie *H.F. i inni przeciwko Francji* (skargi nr 24384/19 i 44234/02)

Naruszenie art. 3 ust. 2 Protokołu nr 4 do EKPC – zakaz odmowy prawa wjazdu na terytorium państwa, którego jest obywatelem – wnioski o repatriację córek i wnuków wnioskodawców przetrzymywanych w obozach w Syrii odrzucone bez jakiejkolwiek formalnej decyzji lub kontroli sądowej zapewniającej brak arbitralności

Sprawa dotyczyła odmowy przez władze francuskie uwzględnienia wniosków skarżących (obywateli Francji) o repatriację ich córek, które wyjechały do Iraku i Syrii w celu dołączenia do ISIL (ISIS), oraz wnuków przetrzymywanych w obozach w północno-wschodniej Syrii prowadzonych przez Syryjskie Siły Demokratyczne (SDF). Francuskie sądy administracyjne nie uznawały w tym zakresie swojej jurysdykcji.

W skardze do ETPC podniesiono, że odmowa repatriacji naraziła członków rodzin skarżących na nieludzkie

i poniżające traktowanie, co stanowiło naruszenie art. 3 EKPC i wiązała się z naruszeniem ich prawa do wjazdu na terytorium kraju na podstawie art. 3 ust. 2 Protokołu nr 4.

Na wstępie Trybunał stwierdził, że członkowie rodzin skarżących nie podlegali jurysdykcji Francji dla celów skargi na podstawie art. 3 Konwencji. W szczególnych okolicznościach sprawy istniał jednak związek jurysdykcyjny między nimi a Francją, w rozumieniu art. 1 Konwencji, w odniesieniu do skargi na podstawie art. 3 ust. 2 Protokołu nr 4.
W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 3 ust. 2 Protokołu nr 4 do Konwencji Trybunał stwierdził, że francuskim kobietom i ich dzieciom nie przysługuje ogólne prawo do repatriacji na podstawie art. 3 ust. 2 Protokołu nr 4. Z przepisu tego wynika, że „Nikt nie może być pozbawiony prawa wjazdu na terytorium państwa, którego jest obywatelem". Trybunał wyjaśnił, że ochrona zapewniona przez ten przepis może jednak prowadzić do powstania pozytywnych obowiązków państwa w wyjątkowych okolicznościach związanych z czynnikami eksterytorialnymi, takimi jak te, które zagrażają zdrowiu i życiu obywateli w obozach, w szczególności dzieci. W takiej sytuacji – zdaniem ETPC – państwo, wypełniając pozytywny obowiązek umożliwienia skutecznego wykonywania prawa wjazdu na swoje terytorium, jest obowiązane zapewnić odpowiednie zabezpieczenia przed ryzykiem arbitralności w odpowiednim procesie. Musiała być zatem zapewniona kontrola –przez niezależny organ – zgodności z prawem decyzji odrzucającej wniosek o repatriację, niezależnie od tego, czy właściwy organ po prostu odmówił jej udzielenia, czy też podjął bezskuteczne kroki w celu jej rozpatrzenia. Taka kontrola powinna również umożliwić osobie zainteresowanej zapoznanie się, nawet pobieżnie, z uzasadnieniem decyzji, a tym samym zweryfikowanie, czy uzasadnienie to miało wystarczającą i racjonalną podstawę faktyczną oraz czy nie było arbitralności w żadnym z uzasadnień, na które władze wykonawcze mogły się w sposób uzasadniony powołać, czy to ze względu na ważny interes publiczny, czy też ze względu na trudności prawne, dyplomatyczne lub materialne. Jak podkreślił ETPC, w przypadku, gdy wniosek o repatriację został złożony w imieniu nieletnich, kontrola musiała, w szczególności, zapewnić, że właściwe organy należycie uwzględniły najlepszy interes dzieci, a także ich szczególną bezbronność (wrażliwość) i szczególne potrzeby.

W realiach rozpoznawanej sprawy Trybunał uznał, że zaistniały wyjątkowe okoliczności w odniesieniu do sytuacji córek i wnuków skarżących, które pociągnęły za sobą obowiązek zapewnienia zabezpieczeń przed arbitralnością w procesie podejmowania decyzji. Jednakże brak jakiejkolwiek formalnej decyzji organów właściwych do odmowy uwzględnienia wniosków skarżących oraz immunitet jurysdykcyjny, na który powołują się sądy krajowe w tej sprawie, pozbawiły ich możliwości zakwestionowania podstaw powołanych przez te organy i sprawdzenia, czy te podstawy nie były arbitralne. Trybunał stwierdził, że rozpatrywanie wniosków o repatriację, złożonych przez skarżących w imieniu członków ich rodzin, nie było obwarowane odpowiednimi gwarancjami przed arbitralnością. W związku z tym ETPC stwierdził, że w sprawie doszło do naruszenia art. 3 ust. 2 Protokołu nr 4.

Trybunał dodał, że wykonując wyrok, rząd francuski powinien niezwłocznie ponownie rozpatrzyć wnioski skarżących i, czyniąc to, zapewnić im odpowiednie zabezpieczenia przed jakąkolwiek arbitralnością.